У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 1-го КВІТНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, APRIL 1, 1971 No. 62. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 31 березня 1971

В АМЕРИЦІ

У ЧІЛЕ КОМУНІСТИ РОЗПОЧАЛИ РАДІОПРОПАҐАНДУ, вмовляючи в населення, що комунізм це те, що йому потрібне, а комуністи — це добрі люди. У Чіле мають в кінці цього тижня відбутися вибори до 1 653 місцевих рад у 285 муніципальних місцевостях. Комуністи матимуть чимало противників, особливо серед християнських демократів.

ПРЕЗИДЕНТОМ ГОНДУРАСУ НА НАСТУПНІ 6 РОКІВ вибрано 68-річного юриста Рамона Ернесто Круза, провідника Національної партії, проти якої виступала Ліберальна партія. Управнених голосувати в тій південноамериканській країні було кругло 1 мільйон людей, але взяли участь у виборах лише трохи більше як півмільйона осіб.

КОЛИШНІЙ ГУБЕРНАТОР ЗАХ. ВІРДЖІНІЇ Віллььям Барон визнаний винним в обмані Федерального Суду в 1968 році й може дістати 25 років тюрми. 59-річного В. Барона та кількох інших його давніх співробітників судили в Чарлзтавні за корупцію та обман суду. Оборона попрохала 90 днів для підготови справи.

СЕНАТОР ДЖЕЙМС БОКЛІ З НЮ ЙОРКУ, консервативний республіканець, повідомив, що він підготовляє законопроєкт, за яким ЗСА не будуть подавати економічної допомоги країнам, які не бажають спільно боротися проти незаконної торгівлі наркотиками. Цей законопроєкт буде головно заторкувати Францію і Туреччину.

ДЕМОКРАТИЧНА МЕНШІСТЬ У ЛЕҐІСЛЯТУРІ Нюйоркського стейту в Олбані одностайно виступила проти запропонованого республіканськими провідниками скорочення стейтового бюджету на 703 мільйони долярів. Демократи вказують на те, що таке врізання бюджету важко відіб'ється на кожному місті і на кожному населеному пункті стейту.

У НЮ ЙОРКУ Є 300 000 АЛЬКОГОЛІКІВ, стверджено у звіті міської Адміністрації Здоров'я. У звіті сказано також, що це велике лихо викликає багато нещасливих випадків, у тому й автомобільних катастроф, бійок тощо, але на нього звертається замало уваги. Найбільше алькоголіків, як і курців маріхуани та заживачів інших отрут, є в убогих дільницях Ню Йорку. „Алькоголізм є одною з головних проблем у Ню Йорку", сказано в тому звіті. Адміністрація Здоров'я має оголосити нову програму боротьби з пияцтвом.

У СВІТІ

ВІДВІДИНИ ПРЕЗИДЕНТА КОМУНІСТИЧНОЇ ЮГОСЛАВІЇ ТІТА в ПАПИ ПАВЛА УІ тривали 75 мінут. Це були перші офіційні відвідини голови якоїсь комуністичної держави в голови Католицької Церкви. Відвідини предсідника Верховного Совєту СССР М. Підгорного в Папи Павла УІ в 1967 році мали приватний характер. Темою розмови між Папою Павлом УІ і його гостем Йосифом Брозом Тітом були справи миру, зокрема Близького Сходу, взаємин між Сходом і Заходом, як також інших проблем. З нагоди цих відвідин над Ватиканом був вивішений вперше в історії комуністичний прапор з червоною зорею — в цьому випадку прапор комуністичної Югославії. Розмови відбулися в дусі взаємного зрозуміння. Тіто передав Папі в дарунку югославську різьбу Божої Матері із тілом Ісуса, а Папа дарував Тітові пейзаж Риму 18 сторіччя.

ЕДВАРД ГЕРЕК, новий провідник комуністичної партії Польщі, прибувши до Москви для участи в 24-му з'їзді КПСС, що почався в понеділок 29 березня ц. р., виступив із статтею у московській „Правді", в якій заатакував антисовєтську політику комуністичного Китаю. Ця спрямована проти Совєтського Союзу і її провідної партії політика Пейпінґу причиняється, за словами Герека, до розбиття й ізоляції поміж силами соціялізму. У своїй статті Герек прославляв КПСС, як остою „пролетарського інтернаціоналізму" і солідарности соціялістичних країн.

УРЯД ОБ'ЄДНАНОЇ АРАБСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ дозволив палестинським арабським партизанам відновити їхні антиізраїльські радіопередачі. Були припинені ці радіопередачі з 28 липня минулого року під час 3-місячних переговорів в справі перемир'я між Ізраїлем й арабськими державами. Відновлені тепер радіопередачі „Голосу Ассіфи" почали далі атакувати гостро Ізраїль і закликати до „священної війни" з ним.

В ІНДІЇ ПОЧАВСЯ БУВ РУХ ЗА ЗОРГАНІЗУВАННЯ ДОБРОВІЛЬЦІВ для допомоги повстанцям Східнього Пакістану в їх боротьбі із Західнім Пакістаном. На територію Східнього Пакістану вже перейшли невеликі групи таких добровільців.

6 400 АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ ВИВЕДЕНО за минулий тиждень з Південного В'єтнаму. Виведення американських вояків, як це й заповідав президент Р. Ніксон, триває далі. Тепер у Південному В'єтнамі перебуває 306 500 американських вояків, а до кінця травня їх має бути лише 274 000.

В Нюарку відбулася перша зустріч представників Окружних Комітетів УНС стейту Ню Джерзі

Нюарк, Н. Дж. Тут в понеділок 15 березня ц. р. в залі УНДому відбулась перша зустріч представників Окружних Комітетів УНС, приналежних до Нюджерзького стейту для обговорення пляну влаштування „Стейтового Дня УНС Стейту Ню Джерзі".

В зборах взяло участь 13 представників, які заступали 3 Округи, а саме Нюаркську, Пертамбойську і Пасейську. Округа Ню Джерзі не вислала представників, але її голова інж. Мирон Сірий телефонічно виправдав свою неприсутність.

Округу Нюарк репрезентували голова Юліян Баранюк, пастор Андрій Давидюк, пані Стефанія Стеців і Люцина Олесницька та Михайло Строк.

Округу Перт-Амбойську репрезентував голова інж. Омелян Граб, а округу Пасейську репрезентували голова Іван Хомко, Петро Головачук і Іван Блиха.

Збори відкрив і ними проводив головний радний та обласний організатор Степан Гавриш, який коротко з'ясував ціль тих нарад, при чому накреслив плян як повинно відбутись таке Союзове Свято.

Делеґати Окружних Комітетів, вислухавши поради Степана Гавриша одноголосно схвалили, що є дуже побажаним мати таке свято цілого стейту, а для завершен-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Засуд ляйтенанта Келлі викликав збентеження в ЗСА і серед вояків у В'єтнамі

Вашинґтон. — Після того, як військовий трибунал визнав винним ляйтенанта Вілльяма Келлі у злонаміреному вбивстві цивільного населення у В'єтнамі в 1968 році, по ЗСА і серед американських вояків у В'єтнамі пройшла хвиля збентеження, а подекуди й протестів. Люди з різних причин прийняли збентежено рішення трибуналу, за яким ляйтенанта Келлі можуть або стратити, або ж посадити на досмертне ув'язнення. Багато невдоволених таким рішенням суду є серед членів Конґресу, і між ними виникла думка, що Президент ЗСА повинен помилувати підсудного, який знав у селищі Мілай лише те, що перед ним — ворог. У Пентаґоні також невдоволені, бо там вважають, що такий вирок кидає тінь на американські збройні сили та що, можливо, доведеться судити й інших командирів діючої армії у В'єтнамі. Вдова по вбитому у В'єтнамі вояку Інґе Дунбар, німка з походження, яка живе в Луїзвіллі, Кентакі, розпочала збирати підписи серед населення під протестом проти такого вироку. Вона сказала, що в Німеччині під час другої світової війни також загинули багато цивільних від бомбардувань, але ніхто ж не збирався судити пілотів за бомбардування. Але колишній заступник головного прокурора ЗСА на Нюренберзькому процесі проти нацистів у повоєнній Німеччині суддя д-р Роберт Кемпер вважає, що важкий засуд молодого ляйтенанта Келлі є „справедливим". Колишній сенатор Томас Дадд із Коннектикату не погоджується ні з рішенням військового трибуналу ,ані з оцінкою д-ра Кемпера, не вірячи в те, щоб ляйтенант Келлі просто прибув до в'єтнамського селища Мілай і почав там без причини стріляти по невинних людях. Демократ з Луїзіяни, конґресмен Джан Рарік сказав, що коли б він був вояком у В'єтнамі, то покинув би після такого несправедливого засуду зброю й подався б додому. Деякі конґресмени-республіканці послали телеграми президентові Ричардові М. Ніксонові, прохаючи щоб він помилував ляйтенанта Келлі, що є в силі Президента цієї країни.

Створено Комітет Допомоги Українцям у Польщі

Ню Йорк (В. К.) — Минулої неділі, 28-го березня 1971 року відбулися тут в Українському Народному Домі основуючі загальні збори, у висліді яких створено Комітет Допомоги Українцям у Польщі. У зборах прийняли участь представники: „Організації Оборони Лемківщини", „Ярославщини", Землячтва Перемищина", „Холмщини" і цієї частини Бойківщини, яка під цю пору належить до Польщі.

Зборами проводила президія у складі: проф. Іван Гвозда, І. Яремко та А. Бук. Короткі доповіді про сучасне положення Українців у Польщі та про зовнішню та внутрішню допомогу нашим братам у цілій Польщі, виголосили: В. Качмар і проф. І. Гвозда. З черги присутн І. Гвозда. З черги присутні заслухали та передискутували проєкт статуту вище названого Комітету ,який реферували д-р М. Прокоп і проф. І. Гвозда. Після прийняття статуту, вибрано керівні органи Комітету Комітету Допомоги Українцям у Польщі в такому складі: голова — Василь Качмар, заступники — ред. Степан Кікта і інж. Любомир Калинич, секретар — Євген Стахів, скарбник — Юрій Ковальчик, члени — проф. Іван Гвозда, Андрій Бук, мґр. Мирослав Хитра, а контрольну комісію очолив Іван Хомко та члени Александер Білевич і Андронік Копистянський.

Збори схвалили постанову, щоб зачартерувати статут Комітету в американському державному уряді та в Об'єднаних Націях у відділі Оборони прав Людини, щоб таким чином повністю і успішно нести моральну та матеріяльну допомогу нашим братам у Польщі.

Союз Українок Америки готується до Конвенції

Філядельфія (Л. Б.) — Жіноцтво, зорганізоване в Союзі Українок Америки, готується до великого свого З'їзду. На 21 - 23 травня 1971 р. передбачена XVI Конвенція СУА, яка відбудеться на Союзівці. Це вперше членство Союзу Українок Америки використає цей відпочинковий осередок УНСоюзу у горах Кетскіл на свій з'їзд. XIV ювілейна Конвенція СУА відбулася у Ню Йорку, а черговa XV Конвенція у Чикаґо. Конвенції у великих осередках проходять із розголосом і блеском. Стягають велике число делеґаток і гостей, знаходять відгук у своїй і американській пресі. Це вносить свого роду підйом у рутину праці організації. Одначе не дає можливости вглибитись у її проблематику і розглянути її трудноші. Для тієї цілі призначено XVI Конвенцію СУА. У затишші Союзівки ніщо не буде розсівати уваги учасниць. Серед чудової гірської весни настрій делеґаток буде бадьорий і наради проходитимуть жвавіше. Гамір і рух великого міста не турбуватиме їх.

Це тим більш вказане, що XVI Конвенція СУА присвячена Лесі Українці. Твори цієї великої поетеси формували те покоління, що є тепер при праці в СУА. Отже й зрозуміло, що Конвенція схоче поклонитись її пам'яті. Здійснить це при помочі доповіді і мистецької програми.

Програма XVI Конвенції запляновaна так, щоб дала якнайбільше вгляду у пра-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Рочестері відбулися союзова імпреза і збори

Рочестер, Н.Й. — Минулий кінець тижня в тутешній громаді стояв під знаком УНСоюзу. В суботу, 27 березня 1971 р. відбувся тут бенкет з нагоди появи друком першої історії 316-го Відділу УНСоюзу, який раніше називався „Вільні Козаки", а згодом, після придбання великого громадського дому, прибрав назву Український Народний Дім. Історія цієї установи, списана на 352 сторінках книжки великого формату, так і називається „Вільні Козаки". В ній не тільки зібрано всі наявні матеріяли до історії названої установи, яка недавно досягла своє 60-річчя, але також багато матеріялів до історії місцевої громади. Автором і упорядником книжки є довголітній секретар 316-го Відділу УНСоюзу Володимир Гавриляк, якого заслуги й муравлину працю для громади, а зокрема при

(Закінчення на стор. 3-ій)

XXIV З'їзд КПСС у Москві декларує конечність збільшити продукцію товарів щоденного вжитку

Москва. — Започаткований тут у понеділок 29 березня ц. р. з великими фанфарами і з участю яких 5-000 делеґатів XXIУ-ий З'їзд Комуністичної Партії Совєтського Союзу проходить без будь-яких несподіванок, із підкресленням провідної ролі ген. секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, з одного боку, із безупинним деклямуванням конечности збільшити продукцію товарів щоденного вжитку і підвищити життєвий стандарт широких кіл населення, з другого боку. Головну звітну доповідь про становище СССР в міжнародному світі і про внутрішню, головно економічну ситуацію в Совєтському Союзі виголошував Леонід Брежнєв. Тривала ця доповідь шість годин і її вперше в історії кремлівських з'їздів передали також і через телевізію, мабуть, для збільшення пристижу і популярности цього партійного вождя. Головна увага в доповіді була поставлена на „миролюбну" політику Совєтського Союзу і його „заходи" для справи втримання і утривалення миру, як також на потребу збільшити добробут населення Совєтського Союзу і підвищити продукцію товарів щоденного вжитку. Ніяких контроверсійних чи несподіваних , моментів. у доповіді Брежнєва не було. Брежнєв скрупулятно оминав дразливі питання, зокрема ж такі як проблема повернення до сталінських методів в політиці режиму. XXIУ-ий З'їзд, в якому крім делеґатів комуністичних партій з усіх совєтських республік, бере участь ще сто й одна делеґація партій світу, триватиме приблизно десять днів. Комуністичні партії Китаю й Альбанії своїх делеґацій на з'їзд не прислали, бойкотуючи його так же само, як XXIII-ий з'їзд в 1965 році. Під час з'їзду буде правдоподібно схвалена рекомендована теперішнім керівництвом постанова відбувати партійні з'їзди що п'ять років, а не кожних чотири роки, як це було досі, з'ясовуючи цю іновацію потребою пристосувати з'їзди до господарських п'ятирічок.

Совєти запропонували компроміс для заборони біологічної зброї

Женева. — У вівторок, 30 березня, тут на конференції в справі обмеження зброєнь, совєтський представник несподівано запропонував компроміс, що може довести до міжнародного порозуміння в справі заборони біологічної зброї. На тлі мирних заяв Леоніда Брежнєва на відкритті 24-го з'їзду Комуністичної партії Совєтського Союзу в Москві, голова совєтської делеґації на конференції в справі обмеження зброєнь у Женеві, Алексєй Рощін, предложив проєкт договору, в якому Москва вже обстоює заборону тільки біологічної зброї, а не як досі вона обстоювала рівночасно заборону хемічної зброї. Цим компромісом Москва усунула „мертву точку", що тривала в цих переговорах від двох років. Конференція відбувається у величній будівлі Об'єднаних Націй над Женевським озером. Голова американської делеґації Джеймс Ф. Ліонард, вийшовши з цих нарад 30-го березня, заявив кореспондентам, що совєтський компроміс означає „важливий крок вперед у наших переговорах". В дипломатичних колах уважають, що тепер уже немає більшої перешкоди для остаточного міжнародного домовлення щодо заборони біологічної зброї.

Львівська міліція скинула синьо-жовтий прапор

Едмонтон. — Отець Михайло Шевчук, повернувшись із туристичної подорожі по Україні, розповідає на сторінках едмонтонського тижневика „Українські Вісті" з 18 березня: „Ідемо далі. Стоянів, Радехів, Сокаль... Декуди спиняємось. Обережно розпитую про це й те. В одному селі на І листопада цілу добу високо маяв синьо-жовтий прапор. Хтось пустив чутку, ніби дріт, на якому був прапор, пов'язаний з бомбою у землі. Прапор зняла львівська міліція. В іншому селі (назви не подаю), знищено „червоний клюб". Про русифікацію, про арешти провідних українців говорять усі. Дехто побоюється, що нас „з'їдять", але більшість тих, з якими я говорив, не сумнівається, що український народ не пропаде". Репортаж о. М. Шевчука друкується під наг. „14 днів в Україні", з підголовком в числі з 18 березня „З Волині в Карпати".

УКРАЇНСЬКА „СТАРА ВОЙНА" В КАНАДІ

Дня 20 березня 1971 року відбувся в Торонті 28-ий Крайовий З'їзд Української Стрілецької Громади в Канаді в приявності 31 управнених до З'їзду відпоручників та 38 гостей. З'їзд вела Президія в складі: сотник Р. Барицький — голова і В. Витиик, В. Біляр, д-р А. Моспанюк та М. Сергійчук — члени. До проводу УСГ, що вже діє в Канаді від 1928 року, обрані такі члени: Головна Управа: М. Шарик — голова, д-р С. Росоха, П. Ґенґало, д-р М. Суховерський, Д. Ріпак — містоголови; М. Селешко — секретар, В. Трачук — скарбник, П. Шульга, С. Боровецький — члени. Головна Провірна Комісія. В. Гультай — — голова, С. Теребуш, В. Пласконіс, П. Баєр, М. Мота — члени. Головний Товариський Суд: Р. Барицький — голова, І, Хрін, І. Бас, О. Касюхнич, М. Книш, В. Біляр — члени і заступники. На З'їзді був приявний гість з Европи, редактор Олег Штунь - Жданович, Голова Проводу Українських Націоналістів.

ЛЕМКІВСЬКІ ОРҐАНІЗАЦІЇ ЗСА І КАНАДИ СТВОРИЛИ СВІТОВУ ФЕДЕРАЦІЮ „ЛЕМКОВИНА"

Ню Йорк. — В тижневику „Карпатська Русь", що є офіційним органом організації Лемко-Союз у ЗСА і в Канаді, в числі 13-ому з 26 березня 1971 появилося повідомлення Ініціятивного Комітету, складеного з представників Організації Оборони Лемківщини та Лемко-Союз про створення світової Федерації „Лемковина", що його передруковуємо нижче дослівно, змінивши тільки правопис на прийнятий загально літературний:

„Оскільки вже прийшло до того, що справа нашого народу — лемків, як і нашої рідної землі — Лемківщини, була передана в руки Організації Об'єднаних Націй, урядам ЗСА, Канади й інших держав, виникла потреба, щоб хтось нею далі керував, і її провадив по лінії осягнення цілі нашого народу — щоб його, наприклад, звільнити із польського комуністичного вигнання, і допомогти йому повернути на свою рідну землю — Лемківщину. І, як видимо, протягом 25-и літ вигнання лемків, ніхто того для нас не зробив, і напевно не зробить, але може зробити група лемків-патріотів, які будуть готові для тієї справи все віддати.

Для того то, група патріотів-лемків в ЗСА і Канаді, по довгих нарадах і дискусіях, рішила довше не ждати, а створила організацію лемків: Світова Федерація „Лемковина" (World Lemko Federation).

Світова Федерація „Лемковина" є федеральним добровільним об'єднанням поодиноких осіб, організацій і спільнот (communities) лемків, що живуть в дванадцяти країнах (Польща, Чехо-Словаччина, СССР, Югославія, Франція, Бельгія, Англія, ЗСА, Канада, Арґентина, Бразилія, Австралія).

Федерація твориться з цілю забезпечити тривале існування і розвиток та сприяти-давати всю можливу піддержку єдності лемків.

Засобами до тієї цілі служать:

а) оборона прав лемків і їх організацій та спільнот, зокрема там, де права для їх свобідного етнічного, культурного, економічного і соціяльного розвитку їм відмовляються, ограничуються або є загрожені;

б) матеріяльна і духова допомога для лемків в тих країнах, в яких їх організації чи спільноти такої допомоги потребують;

в) репрезентація лемків перед державними і інтерна-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Виставка проданих Москвою єпископських ряс і шат притягає увагу численних відвідувачів

Ню Йорк. — Вікрита тут у неділю 28 березня ц. р. в залі Українського Інституту Америки виставка творів українського мистецтва 17-19 сторіч, що охоплює десять єпископських ряс і дияконських шат із київських монастирів і церков, які були продані московським „Новоекспортом" минулого тижня на авкціоні в Ню Йорку, викликала широке зацікавлення серед українців Ню Йорку й околиць. Вже в день відкриття відвідало цю унікальну виставку понад двісті осіб, складаючи при цьому пожертви на викуп з авкціонів інших подібних речей. Усі десять ряс і шат були виконані на замовлення українських монастирів — Києво-Печерської Лаври, Михайлівського і Флоровського монастирів і Софійського Собору і зберігалися потім як видатні історичні і мистецькі пам'ятки в київському Лаврському Музею, про що свідчать печатки цього Музею, інвентарні числа й записи на самих же експонатах. За почином і заходами мистця С. Гординського та гурта представників українських установ: Українського Інституту Америки, Українського Музею в Стемфорді, Музею Української Народної Творчости СУА в Ню Йорку, Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку — всі ці ряси і шати були закуплені під час авкціону і будуть зберігатися в названих музеях і церквах, як мистецькі цінності аж до часу повернення їх до Києва в умовах уже української державної незалежности. Виставка цих врятованих для українців речей триватиме ще до 19 квітня ц. р. включно й оглядати її можна кожного дня, крім понеділків, від год. 2-ої до 5-ої по полудні.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ОСЕРЕДОК НТШ У ВАШИНҐТОНІ

Вашинґтон, Д. К. — Як повідомив секретар Вашинґтонського Осередку НТШ п. Петро Оришкевич, 3-го квітня о 7:30 в приміщенні Укр. Православного Дому проф. д-р Ю. Старосольський прочитає доповідь на тему „Найвищий суд ЗСА і його роля в сучасній кризі судівництва", а в суботу 24 квітня, також о 7:30 вечора і в тім же УПДомі при 16 і Блеґден вулиці, о. проф. д-р Мелетій Войнар виступить з доповіддю „Пояснення проєкту Конституції Києвсько-Галицького Патріярхату". Вступ вільний. Збирається добровільні пожертви на закуп проєктора.

Д-Р Є. Б. РОСЛИЦЬКИЙ ДОПОВІДАТИМЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — Член Канадійського Т-ва Мікробіологів і такого ж Англійського Т-ва, учасник кількох міжнародних біологічних Конґресів, член Канадійської УВАН проф. д-р Є. Б. Рослицький виступить у суботу 3 квітня ц. р. у Філядельфії з доповіддю на тему „Мікробіологічний Конґрес у Москві та враження з України". Вечір влаштовує Світова Управа Т-ва Української Студіюючої Молоді, ТУСМ, в залі УСО „Тризуб", при 4932 Північ Брод вулиці. Початок о 6-30.

ОКРУЖНІ ЗБОРИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — В найближчу неділю, 4-го квітня, тут в залі „Тризуба" при 4930 Н. Брод вулиці відбудуться збори місцевої Округи УНСоюзу, під час яких ця прикладна Округа буде відзначена почесною плякетою за організаційні успіхи. Збори почнуться о год. 3:30 по полудні, а не — як це початково проголошено — о год. 2-ій.

ОСЕРЕДОК ТУСМ У НЮ ЙОРКУ ВЛАШТОВУЄ ДОПОВІДЬ МҐРА А. СКАЛЬСЬКОГО

Ню Йорк. — Заходом Осередку Діяльности ТУСМ у Ню Йорку відбудуться в неділю 4 квітня о год. 10-ій ранку Ширші сходини з доповіддю мґра Аскольда Скальського. Відбудуться ці Ширші сходини в Домі Організацій Українського Визвольного Фронту при 305 Схід 10-а вул. в Ню Йорку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Лемківське „чудо"

Скільки це вже разів кожний із нас повторював слова пісні - молитви „Боже, нам єдність подай" в наших церквах, на наших імпрезах! Молимось і благаємо в Бога єдности, бо вона, без сумніву, нам найбільше потрібна. Єдність, омріяна єдність була головною темою і головним моттом виступів Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого під час його тріюмфальних відвідин на нашому континенті два роки тому, туга і прагнення єдности лягли в основу Світового Конґресу Вільних Українців, а проте єдність все ще є тільки нашою мрією.

Але є й світлі приклади цієї справжньої Божої ласки для кожного народу. Саме в той час, як на нашому небосхилі появились нові хмари суперечностей і незгоди, серед них заблис і ясний промінь згоди та єдности, може там, де в світлі минулого, могла б бути найтрудніша—серед двох досі найбільш антагоністичних груп наших лемків.

На іншому місці в цьому числі подана вістка про створення Світової Федерації „Лемковина", з благородною метою „забезпечити тривале існування і розвиток та сприяти єдності лемків".

Читаючи цю вістку, прямо очам не віриться. Це ж бо об'єдналися дві групи наших лемків, які ще недавно готові були одна одну — як кажуть — в ложці води втопити. Могло здаватися, що антагонізм і ворожнеча між цими двома групами вічні, що немає сили ані засобів, щоб бодай злагіднити між ними ворожнечу, а про єдність ніхто й думати-мріяти не поважився б.

В таких обставинах створення Світової Федерації Лемків це таки справді чудо. Воно сталося завдяки горстці відповідальних і сміливих людей з одної і другої групи. І це, здається, найголовніше. Ми вже звикли вважати, що найбільш об'єднуючою силою є велика ідея. Мають її і наші лемки. Але велику ідею мають також інші групи, найбільшу ідею маємо ми всі українці, та виходить, що самої ідеї ще не вистачає, як немає відважних людей, що потраплять перевести її в життя.

Об'єднання наших лемків у ці тривожні часи скріплює нашу віру і надію, що раніше чи пізніше станеться і подібне всеукраїнське „чудо". Боже, нам єдність подай, як подав нашим лемкам!

Пародія демократії

24-ий з'їзд Комуністичної Партії Совєтського Союзу, що почався в понеділок 29 березня в пишнотному Палаці З'їздів у Москві, привертає увагу державних урядів і політичних кіл світу своїми внутрішньо- і зовнішньополітичними аспектами та перспективами. Політичні обсерватори і совєтознавці висловлюють найрізнородніші здогади щодо того, в якому напрямку розвинуться події в СССР, зокрема ж які елементи — сталінсько - диктаторські чи дотеперішні „колективно - керівничі" візьмуть гору на цьому з'їзді.

Коментуючи аспекти й вигляди 24-го з'їзду КПСС, західні журналісти вживають таких термінів, як „вибори" чи „обрання" нового ЦК і Політбюра, „схвалення" звітів ЦК, директив, постанов і резолюцій. Із західнім розумінням таких демократичних інституцій, як з'їзди, вибори, резолюції, всі ці совєтські терміни нічого спільного не мають. Ні один із понад 5 000 делеґатів з'їзду не був обраний для цієї функції низовими клітинами партії. Кожен був призначений згори після попередньої скрупулятної перевірки не тільки його політичної „надійности", але й навіть його ставлення до того чи іншого вождя в керівництві КПСС. В справах, які будуть темою звітних доповідей, делеґати з'їзду не матимуть нічого до говорення. І самий зміст звітних доповідей, і виступи окремих промовців устійнені та передбачені заздалегідь в усіх подробицях і вони будуть, як завжди, схвалені загальними оплесками, одностайно, із допомогою 100-відсоткового піднесення рук. Так само будуть „обрані" й нові органи КПСС: його Центральний Комітет, його Політбюро і Секретаріят. Усі кандидатури до цих установ докладно перевірені, обговорені й вирішені не тільки партійним керівництвом, але й Комітетом Державної Безпеки, в російському скороченні КҐБ. Єдиним завданням 24-го з'їзду, що триватиме два тижні, буде фіктивне затвердження того, що вже схвалили реально і конкретно партійні вожді.

З цього погляду якихось несподіванок від 24-го з'їзду очікувати не можна. Все піде по лінії інтересів кремлівського керівництва, єдине бажання якого утриматися в існуючій системі при владі. Якщо ж і будуть деякі зміни в керівництві та в його політиці, то вони не матимуть нічого спільного з волею чи й добром уярмлених компартійним режимом народів. Про ніяку демократію в умовах компартійної диктатури і створеної нею системи мови не було, немає і бути не може.

Інж. І. Янішевський

НЕЗГОДА — НАША СМЕРТЬ

(Порядком дискусії)

Мабуть, не знайдеться серед української еміґрації в діяспорі такого відважного, хто заперечив би, що для успіху української справи, особливо державної справи, бракує єдности. Всі про єдність говорять, всі про єдність на всіх перехрестях кричать, а єдности нема.

Усі ми добре знаємо науку великого князя Володимира Мономаха, який показав своїм дітям приклад з віником. Усі ми ніби це добре розуміємо, всіх нас цей приклад зворушує, усяк намагається єдність досягнути, але єдности так таки й немає.

Чомусь же прийшло на думку нашому великому князеві Володимирові Мономаху показати наглядний приклад з віником. Значить, уже в той час єдности бракувало. І напевно цим прикладом хотів великий князь запобігти лихові, яке чорною хмарою нависало над нашим народом, над нашою державою.

Діти великого князя і дальші нащадки хоч і зрозуміли цей приклад, але їм бракувало досвіду. Вони не передбачали катастрофи, яка прийшла вслід за чварами, за незгодою, за ворожнечею. А попавши в халепу — почали обвинувачувати один одного, докопуватись вини. І такий стан обвинувачувань триває у віках.

Була спроба, були конвульсійні намагання в час Козаччини вирівняти ці історичні хиби, припинити ворожнечу, затамувати незгоду, замінити чвари на любов. Але даремно. Прокляття залишилося прокляттям, і, після кількох погожих днів радости й сонця, після відновлення державности наступили дні поневірянь, дні плачу і жорстоких знущань.

Як же ми, вигнанці з краю нашого, з рідної землі, розуміємо це прокляття, яке й дотепер висить над нашим народом у вигляді незгоди, чвар і ворожнечі? Чи ми хоч крихітку чогось навчились, чи ми хоч на крок наблизились до згоди, до єдности, до спільної дії? Ні! І ще раз ні!

*

Усі ми обвинувачуємо московських большевиків у забріханості, перфідності та жорстокості. І ці обвинувачення правдиві й правильні. Нам не треба виходити на „пагорбок", на шпиль своєї душі, як каже Р. Рахманний, щоб відчути, яке близьке нам усе те, що діється „там", як дошкульно ми відчуваємо жорстокість, яку терпить наш нарід від московських большевиків. А от як ми реагуємо на все це?

Ми без сорому, не сходячи на горбок свого сумління, можемо ствердити, що тими самими категоріями, що й проти большевиків боремося проти наших політичних противників, не большевиків. А кого ми вважаємо нашим політичним противником? Кожного, хто думає не так, як я. Тут найменшої ролі не грає ані ідеологія, ані партійна програма. Головну ролю відіграє моє особисте „я". І оце „я" дозволяє брехати, жорстоко й перфідно поводитися. І це робиться так без розбору, що іноді тяжко розрізнити, де говорить „аґент", а де оте „я".

Часто ми чуємо запит: хто за все це відповідає? Одні кажуть, що за це все відповідає провід, а інші кажуть, що — маси. Але мало-хто дає собі труду подумати, що то значить провід, а що то значить маса. Так, подумавши хлопським розумом, то ми тут, поза Батьківщиною, є і маса і провід.

Провід, який своїм особистим прикладом не виховує масу, не є жадним проводом, а маса, яка не приймає добрих почипів і доброго прикладу свого проводу, не є жадною масою, яка мала б бути добрим матеріялом для будови нашої держави.

Найліпший майстер нічого не зробить з поганого матеріялу, а з найліпшого матеріялу нікчемний майстер не зробить нічого путнього. Отож, провід залежить від маси, а маса від проводу. Коли є взаємне розуміння і взаємне довір'я між цими двома елементами, то досконала будова запевнена. Коли ж цього немає, то шкода і часу і заходів.

Ліпше мати один плян, може, навіть не досконалий, але його виконувати, ніж мати сто досконалих плянів і їх не виконувати. Так само ліпше мати один провід, може й недосконалий, але якому всі доражують, якого всі слухають, ніж мати кілька проводів досконалих, які себе взаємно поборюють.

І тут ми підходимо до самого коріння зла. Це зло виявляється назовні в існуванні кількох політичних проводів нашої еміґрації. Останнім часом справа аж так поліпшилася, що кількість проводів зменшилася. При добрій волі число їх можна зменшити до одного політичного проводу, а саме — Державного Центру Української Народної Республіки та його передпарляменту УНРади.

Державний Центр УНР має свою власну традицію визвольної концепції. Авторитет ДЦ УНР полягає в тому, що він не є еміґраційною установою. Державний Центр — спадкоємець і перємник державної влади й урядів Української Народної Республіки, які мали безпосередні уповноваження від парляментів, вільно обраних на своїй землі.

Для того, щоб договоритися, треба говорити. Говорити віч-на-віч. Говорити й сваритися, але не кидати камінці із-за плоту в чужий город. Ще одно, не забуваймо, що ми з притиском вимовляємо слово „соборність".

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ, ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

У 50-РІЧЧЯ УАПЦ

1971 рік — це рік ювілеїв. В цім році відзначаємо століття з дня народження поетеси Лесі Українки, століття смерти письменника Василя Стефаника, 50-ту річницю смерти композитора Миколи Леонтовича. Ми не згадуємо тут роковин Шевченка, проголошення Універсалів, Листопадового Зриву, трагедій Крут і Базару, бо їх щорічно святкують українці вільного світу.

Одначе, на цей, 1971 рік припадає ще одна дуже важлива річниця, річниця не окремої особистости, а цілого Українського Народу, яку українська громада вільного світу, без огляду на політичні чи релігійні погляди й приналежність, в і девяткує всенародно. Тут маємо на увазі Золотий Ювілей Першого Всеукраїнського Собору Української Автокефальної Православної Церкви, що відбувся в жовтні 1921 року під надхненним проводом велетня духа, бл. п. мученика Митрополита Василя Липківського. Ця незабутня подія засвідчила перед усім світом живучість непереможної душі українського народу та його стремління бути вільним як політично, так і духово. Ця подія підкреслила різницю між українським православ'ям і казьонним, бездушним православ'ям Москви.

Доля Творців Відродження Української Церкви 1921 р.— Ієрархів, Духовенства й багатьох тисяч вірних, усім нам відома. Майже всіх їх знищено, декого повільною, страдницькою смертю в концтаборах Сибіру, а декого смертю мученика із пострілу відомого в той час Ґ-ПУ або пізніше НКВД.

Не зважаючи на те, що минуло вже майже 50 років від Першого Собору УАПЦ, не всі, на жаль, церковні провідники у с в ідомлюють велич цих подій. Бож це не було, як дехто хоче насвітлити, лише національне відродження народу, але, в першу чергу, було це глибоко релігійне оновлення української душі після довголітньої неволі й узурпування прав нашої У к р а їнської Православної Церкви.

Акт 1921 року — проголошення автокефальности Української Православної Церкви — був надзвичайно на той час і обставини відважним кроком, наслідком якого ми живемо й донині, бо якби не було цього акту 1921 року, то не було б і вільної, ні від кого незалежної Української Православної Церкви у вільному світі.

Хочеться вірити, що як самі події 1921 року, так і наслідки їх відомі більшою чи меншою мірою всім нам, тому й не входимо в подробиці насвітлення їх. Вони багато разів були насвітлені, як прихильниками, так і ворогами цього відродження нашої Церкви. В даний момент нам приємно підкреслити вірність усього Українського Народу цим ідеалам. Бож хіба можна не звертати уваги на відозви і навіть готування до ювілею Українських Православних Церков у вільному світі, Світового Конґресу Вільних Українців, Українського Конґресового Комітету Америки, Спілки Української Молоді Америки, Пласту, Організації Демократичної Української М о л оді, Об'єднання Державного Відродження України. Також не можемо проминути мовчанкою української преси, що за перших три місяці Ювілейного Року так багато уваги присвятила цій справі.

Правда, найбільш інтенсивно приготовляється до належного відзначення цього Ювілею Провід Української Православної Церкви в ЗСА. Хто не пам'ятає спеціяльних постанов і резолюцій останнього Собору цієї Церкви, що відбувся в 1967 році в Парма, Огайо? Адже на тім Соборі делеґати схвалили перенести навіть дату наступного Собору УПЦ в ЗСА, що припадала на жовтень 1971 року, — на Ювілейний 1971 рік. (Згідно з Статутом УПЦеркви, Собори її мають відбуватися щотри роки). Ця постанова недвозначно вказує на віддані сть вашої Церкви в ЗСА под ям і іделам 1921 року.

Так само аж ніяк не можемо пройти мимо того факту, що і Первоієрарх УПЦ в ЗСА, Блаженніший Митрополит Іоан, який чудом обставин, через виїзд із Совєтського Союзу до З'єднаних Стейтів Америки в 1924 році, залишився єдиним живим єпископом 1921 року. Усі його Святителі й Брати - Архипастирі, що залишилися на Батьківщині, а з ними тисячі священиків, монахів, монахинь та багато десятків тисяч вірних загинули мученицькою смертю. Ми дійсно можемо сказати, що Українська Автокефальна Православна Церква це — Мучениця, якій був покладений терновий вінок новітніми книжниками й фарисеями, новітніми неронами, що бажали розп'яття й загибелі її.

Одначе, наша Українська Православна Церква жила, живе і буде жити, бо й „пекельні сили ада не переможуть її", вона ж бо є Христовою Церквою Українського Народу.

23-го березня ц. р. в Осередку св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., відбулося третє з черги засідання Ювілейного Комітету для Відзначення Золотого Ювілею Першого Всеукраїнського Собору УАПЦеркви та Архипастирського служіння Первоієрарха УПЦ в ЗСА, Блаженнішого Митрополита Іоана. Цей Комітет, що його очолює Преосвященний Єпископ Марко, ствердив велике зацікавлення українського суспільства цією річницею. Те, що здавалося багатьом приспаним, забутим, — віджило, бож не можна скувати духа невмирущої України і її Церкви. Ми віримо, що ювілейні святкування розворушать літеплі й приспані душі та відродять їх для дальшої праці на добро нашого народу.

Ювілейний Комітет має радісні відомості від українських с к у пчень з цілого вільного світу, зокрема з Німеччини, Англії, Австралії, Канади, Південної Америки і ін. про їхні наміри включитися у відзначення цих величних подій. Це радує наші душі, бож нарешті імена Творців цих знаменних подій будуть належно вшановані, а насвітлення самих подій дасть нам надхнення для дальшої невтомної праці в користь нашої Церкви й нашого знедоленого народу.

Ювілейний Комітет УПЦ в ЗСА звернувся із спеціяльним закликом до Деканатів, Настоятелів та окремих Парафій, щоб у більших скупченнях наших людей в ЗСА було належно відсвятковано цю річницю. Комітет пропонує, щоб програма святкувань передбачала доповіді про події й Творців відродження УАПЦеркви та наслідки її відродження в житті української нації, з відповідною мистецькою частиною. Такі святкування вже заплановані Філядельфійським Деканатом на 6-го червня, а Деканатом Ню Джерзі - Ню Йорк на 3-го жовтня ц. р. Маємо також відомості, що Деканати Міннеаполіс, Чикаґо, Піттсбурґ, Нюінґленд і горішній Нюйоркський стейт уже розпочали підготову до ювілею. Так само є відомості, що деякі більші парафії нашої Митрополії запланували святкування своїми власними силами. У-

(Закінчення на стор. 3-ій)

В. Остапенко

УНІФОРМА КУБАНСЬКИХ КОЗАКІВ

Незабаром в Америці почнеться мистецьке турне світової слави „Тріо Кубанських Козаків". Прибуток з цього турне наші земляки-кубанці призначають на потреби Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті. Таке поєднання мистецтва з національною свідомістю очевидно приваблть багатьох наших людей, і вони підуть подивитися на виступи „Тріо".

Мистецька програма козаків складається з українських пісень і танків, а „костюмерія" — кубанська. Відносно цього останнього у багатьох людей Заходу, навіть деяких тутешніх українців склалося помилкове поняття, якщо вони кубанську уніформу називають — „убранням", „костюмом".

Одяг, у якому виступає „Тріо", являє собою уніформу Кубанського Козацького Війська, яку кубанці носять, вірніше колись носили, не тільки на військовій службі і під час воєнних походів, але також вдома — коло хати, на полюванні, риболовлі, за плугом — як колись на Україні основною формою одягу була смушкова шапка, вишита сорочка, шаровари, жупан.

Свою уніформу кубанці перейняли у горців Кавказу, а жінки - козачки носили одяг, схожий з одягом українських жінок.

Основними (офіційними) кольорами кубанської уніформи є чорний і червоний. Інколи чорний колір замінювався „парадним", „святковим" — білим. На голові кубанці носять шапку - „кубанку" з червоним верхом і позументом у формі хреста — чорним у рядових козаків і срібним або золотим у старшин. Також баранячу шапку („у півбарана"), яку носять кавказці. Ролю сорочки виконує „бешмет", переважно червоний. Він застібається спереду на 32 гачки, завдяки чому не має зморшок і щільно облягає груди.

Поверх бешмета вдягається „черкеска", переважно чорна або біла. Це свого роду жупан, але без ковніра, вузький у стані і з широкими рукавами, які закінчуються закотами під колір бешмета. На грудях, по обидві сторони, черкеску прикрашають „газирі" (газі — у магометан титул, відзначення тих, хто воює проти невірних). Газирі колись служили як кишеньки - набійниці, у яких носили готові до стріляння набої. Зверху вони мають срібні або білі кістяні ковпачки. Їх може бути по 8 або й більше з обох боків. Черкеску підперізують кубанці кавказьким паском зі срібним або іншого металу набором. Спереду п р и кріплюється довгий кинджал у піхвах, прикрашених мистецькою насічкою. Колись багаті кубанські козаки прикрашали свої кинджали ще й дорогоцінним камінням.

Ззаду поверх черкески звисає „башлик", також переважно червоний. Звичайно він служить за прикрасу, а в непогоду його одягають поверх шапки.

Кубанці носять шаровари на „очкурі", які заправляють у легкі кавказькі чоботи. Острогів кубанці не вживають, а підганяють коней нагаями.

Зимою або в холодні літні ночі за верхній одяг у кубанських козаків править „бурка". Це вид довгої накидки. Вона зроблена з пресованої вовни, дуже тепла і не пропускає дощу.

Кубанська уніформа дуже гарна. Вона має в собі стільки імпозантного, величного, що нею колись користалися при „спеціяльних оказіях" високопоставлені особи з некубанців, — царі, князі, барони, генерали.

З українців любили носити кубанську уніформу гетьман Скоропадський, генерал Омелянович - Павленко, генерал Терещенко та чимало інших старшин Армії УНР.

Після приходу до влади большевиків козаків позбавлено майже всіх громадянських прав, включно з „правом" служити в армії. У 1934 році козаки стали „повноправними громадянами СССР", і тоді ж командування совєтської армії приступило до формування „козацьких" частин. Ці частини були кавалерійські і носили козацьку уніформу, яка різко відрізнялася від загальновійськової уніформи. Внаслідок цього багато козацької та української молоді, покликаної до війська, заявляло бажання служити в козацьких частинах.

Молодь є молодь. Їй завжди імпонує щось незвичайне. А можливо тут було щось інше. Можливо це було бажання бодай уніформою зберегти традиції кубанців — прямих нащадків Запорізької Січі...

Під час другої світової війни біля Ростова-над-Доном сталося „чудо" — засніжені поля раптом укрилися червоним квітом. Але то не був червоний мак. То жевріли на снігу червоні башлики Кубанського Кінного Корпусу. Десь взялися німецькі літаки і так розігнали цей корпус, що його потім довелося збирати два тижні. Після цього прийшов наказ козацьку уніформу зняти. На цьому, мабуть, і закінчилося масове ношення кубанської уніформи. Тепер її можна побачити хібащо на якійсь старій фотографії або на сцені. А шкода.

На підставі особистого досвіду автор цієї статті з певністю заявляє, що кубанська уніформа — одна з ліпших у світі. У ній людина почуває себе надзвичайно зручно, упевнено, а головне — вільно, як у широких кубанських степах...

Ілля Демиденко

ОСТАННІЙ ДЕНЬ ЖИТТЯ І ШЛЯХ НА ЧЕРНЕЧУ ГОРУ

(2)

Від Москви вже залізниці не було і далі везли домовину на спеціяльно замовлених ресорних „дрожках". 2-го травня опівночі прибули до м. Орла. Ранком коло домовини відправлено панахиду, на якій були присутніми всі учні гімназії з педагогами і директором. Через місто проводжала домовину урочиста процесія. Попереду йшло духовенство, співаючи „Христос воскрес" (це були Великодні Свята), за домовиною оркестра Камчатського полку, що грала українські мелодії. За містом знов панахида і — прощання.

Зустріч домовини влаштовано також у Ніжені, а 5 травня прибула вона на поштову станцію Броварі на лівому березі Дніпра проти Києва. Тут спинились. Г. Честяхівський і О. Лазаревський відправились до Києва дізнатись про дальші пляни. Київське громадянство, особливо студенти, домагались, щоб Шевченка поховали в Києві. Вказували місця: Аскольдова могила, Видубецький монастир і гору Щекавицю над Дніпром. На останнє пристав і представник родичів Шевченка (14 осіб), зведений брат Тараса — Варфоломій, який навіть купив уже місце. Але Честяхівському вдалося переконати, щоб Тараса поховали біля Канева, бо „він так заповідав" — на тому місці, де мріяв мати хатину і де вже Варфоломій на його доручення мав купити клаптик землі. Деякі дослідники біографії Шевченка (П. Зайцев, Власовський) достовірність того „заповіту" заперечують.

За дозволом генерал-губернатора Васильчикова і митрополита київського Арсенія домовину поставлено в Христорождественській церкві на Подолі, де настоятелем був о. Лебединцев, знайомий Тараса ще з дитячих років. Студенти хотіли без дозволу перенести домовину в університетську церкву, але старші їх переконали в недоцільності робити якісь антиурядові дії. Тоді студенти самотужки повезли домовину з лівого берега до Києва протягом 8 верств. По дорозі часто зупинялись і виголошували п р о м о в и. Промовляли не лише українці ,але й росіяни, поляки, чехи, серби.

7-го травня Київ прощався з Тарасом. На четверту годину була призначена панахида. Людей з'явилося кілька тисяч, які вкрили узгір'я над Дніпром. Коли почалась панахида, якась пані в глибокій жалобі протиснулась до домовини і поклала на неї терновий вінець. Співав хор Духовної Академії і Семінарії.

Коли жалобна процесія вирушила з церкви до Дніпра, знову почались промови. Виступали студенти: Стоянов, В. Антонович, М. Драгоманов. Процесія розтяглась на верству. Попереду їхала кінна жандармерія. Пароплав „Кременчук" уже чекав біля мосту, якраз на тому місці, де 14 років тому при виході з парому Шевченко був заарештований. Останнім промовляв над домовиною М. Чалий, учитель київської гімназії і пізніше біограф Шевченка.

8-го травня о 7-ій годині ранку пароплав з прахом Тараса відплив до Канева. Разом з домовиною були найближчі друзі Тараса: Сошенко з дружиною, Чалий з дружиною, поет Забіла і багато студентів.

Пароплав прибув до Канева о 4-ій годині дня. На березі вже чекало багато людей із канівським духовенством на чолі. Домовину поставили на козацький віз і повезли через околишні села, зокрема через Монастирище, де в колишньому монастирі були поховані козацькі гетьмани Іван Підкова, Самійло Кішка, Шах. Домовину поставили в міському соборі св. Успення, де настоятелем був о. Феодосій Міцкевич. Варфоломій думав поховати Тараса на цвинтарі біля собору, але невтомний Честяхівський і тут переконав, що Тараса треба поховати згідно з його заповітом на горі, „щоб лани широкополі і Дніпро і кручі було видно, було чути, як реве ревучий." Таким місцем вибрано найвищу гору над Дніпром — Чернечу біля Канева. Тут і почали копати яму. Копали переважно студенти, копав її і поет Віктор Забіла, а солдати вимурували цегляний склеп.

Протягом двох днів чутка про похорон Шевченка в неділю 10-го травня розійшлася по всіх околицях Канівщини. В неділю коло собору зібралися тисячі людей, головно селян. Після літургії почалась надгробна. Чудову формою і змістом промову над домовиною у соборі виголосив о. Міцкевич. За мотто він взяв слова з Євангелії (Матвія, V–16) „Хай так просвітиться світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного". — „Яке ж це світло, — говорив о. Феодосій Міцкевич, — про яке говорить Господь і яке повинно просіяти перед людьми? Це світло чисте,непідроблене ,не омана , а світло справжнє... Ось, браття християни, перед вами світло, що світило всій Україні. Перед вами — Тарас Шевченко. Гори канівські, луги й доли українські! Ви бачити перед собою освіченого рідного мужа, що любив Україну і що його Україна взаємно любить. Від північної столиці Росії і до нашого скромного містечка — чий прах шествує? Кого проводять так далеко з такою пошаною? Чи мужа, сповненого бойових заслуг, чи достойника, що прославив себе на полі політичної діяльности, що діяв силою влади і закону? Ні, браття, це Шевченко! Хто його не знає? Ти, древній Бористене, що хизуєшся сивими хвилями своїми — Дніпре! Ти, кому судилося нарешті на хребтах своїх хвиль принести до нас прах Шевченка — повідай нам про мужа цього, дорогого кожному українцеві — Кобзаря!"

Після урочистої Служби Божої домовину, накриту червоною китайкою, поставили на козацький віз і самотужки повезли на Чернечу гору. Слідом ішли тисячі селян, вчорашніх кріпаків. Перед ними пливла домовина того, як вони казали, „чародія, що писав людям волю". Яскраве проміння весняного сонця освітлювало цей неповторний образ-містерію прощання українського народу з своїм національним пророком. Неповторно зворушливим було, коли жінки й дівчата в національному одягу відтиснули чоловіків і самі повезли домовину, а інші дівчата й жінки устеляли дорогу зеленню та квітами.

Коли привезли й поставили домовину коло могили то на дереві в головах почепили портрет Тараса, щоб усі люди його бачили.

(Далі буде).

В Рочестері відбулися союзова імпреза і збори

(Продовження зі стор. 1-ій

уложенні книжки, маніфестаційно вітали приявні, нагородивши його цінними подарунками, включно до великої „Історії України" М. Грушевського. На програму вечора склалися доповіді і промови, які торкалися книги і взагалі минулого місцевої громади. Свято відкрив голова ювілейного бенкетового комітету Любомир Білик, який представив почесних гостей: о. Павла Грабця, директора Василіянської друкарні в Торонті, яка надрукувала книжку, адв. В. Андрушина, голову Відділу УККА та його дружину, письменника Анатоля Калиновського - Галана, літературного редактора книги, дра Ярослава Падоха, головного секретаря УНСоюзу, Михайла Гаврилова, єдиного живучого основника „Вільних Козаків", Володимира Гавриляка, автора книги, Василя Іванціва, Володимира Гурянського й Івана Свериду, провідних членів місцевої громади та УНДому. Святом проводив Іван Сверида, який представив представників численних громадських установ, в цім сім Відділів УНСоюзу. Іван Іванців виголосив промову про минуле громади і надруковану книгу, яка його утривалила, а його доповнював Володимир Гурянський. Під кінець свята Володимир Гавриляк подякував своїм співпрацівникам та висловив подяку за неожадане признання й подарунки від своєї громади. Зокрема дякував він А. Калиновському за труд при редакції книги, ред. Андрієві Григоровичеві з Торонта за виготовлення англійського огляду книги та Євстахієві Загачевському за виготування проєкту обкладинки. Головний секретар УНСоюзу д-р Яр. Падох виголосив слово про вагу живої громадської праці та її закріплення в документах доби для тривалої пам'яти минулого та для наслідування нових поколінь. Він також склав ґратуляції та признання від Екзекутиви УНСоюзу п. Гаврилякові, урядовцям і членам 316-го Відділу та всій місцевій організованій громаді, закликаючи громадян до включення в українське громадське життя, а зокрема в УНСоюз, його дітей і внуків, що є єдиною запорукою тривалости і послідовности в рості нашої заморської спільноти та її допомоги у визволенні України.

Наступного дня, в неділю 28-го березня ц.р., відбулися в Рочестері організаційні збори союзової Округи, в яких узяли участь представники всіх восьми місцевих Відділів УНСоюзу. Вів збори голова Округи, кол. головний радний Василь Гуссар, а протоколував та відчитав протокол раніших зборів Володимир Гавриляк. Головну організаційну доповідь виголосив гол. секретар УНСоюзу д-р Ярослав Падох, після чого забирали голос в дискусії Іван Кучмій, п-і Марія Ковальчук, Анатолій Скібіцький, Константин Шевчук, Василь Іванців та П. Ярославський. Порушено ряд організаційних справ і особливо докладно обговорено співпрацю Відділів з новим обласним організатором Василем Оріховським, який незабаром відвідає Рочестер. Порушено питання влаштування Союзового Дня та заснування нових Відділів УНСоюзу в сусідніх громадах. Д-р Я. Падох подякував союзовим діячам за успішну працю в минулім році, відмічуючи зокрема осяги Т. Кубарича, В. Гавриляка, А. Скібіцького, В. Гуссара, В. Поповича, п. Свериди і М. Малинівського. На закінчення зборів Окружний Комітет запевнив, що в цім році Округа виконає своє намічене їй завдання, а саме придбає 250 нових членів. Перекускою, яку влаштував УНДім, закінчено ці збори.

„Ритм України" в Сиракюзах, Н. Й.

Сиракюзи, Н. Й. (М. Л.) Славна трійка українських Кубанських Козаків та відомі наші мистці співу і балету — Аліція Андреадіс і Рома Прийма - Богачевська та артист Голівуду Петро Шелепюк (Пітер Шеллі) у супроводі фортепіянового акомпаньяменту проф. Марії Цісик і оркестри з Вінніпеґу — виступлять тут у просторій Лінкольн-Авдиторії уже в наступну неділю 4-го квітня ц. р. о годині 8-ій вечором.

Вже самі імена артистів і духове багатство їхньої програми повинні притягнути на імпрезу кожного, хто „не тільки хлібом живе", бо про кожного із названих мистців нашої духової культури знаємо, що вони здобули собі й нашому народові славу у широкому світі як найкращі виконавці у своїх ділянках мистецтва. Імена цих виконавців танку, співу, балету, фортепіянової та інструментальної музики ґарантують повноту духової насолоди та підсилюють почуття вдоволення із національної принележности до народу із такими високими здібностями і такою високою культурою.

Крім цього є ще один важливий арґумент за поголовною участю у цій імпрезі. Грошовий прихід із цієї імпрези призначений на оснування дальших катедр та Наукового Центру українознавчих студій при Гарвардському університеті. Самозрозуміло, що участь у цій імпрезі за оплатою квитка вступу не звільняє нас від жертвенности на цю преважливу ціль, але й цією дорогою, получивши „приємне із корисним" причинімось у якійсь мірі до завершення цього великого діла. Цю імпрезу влаштовується у нас вперше для загалу мешканців цього міста та доокличних громад. Це теж накладає на нас обов'язок показати нашим співгромадянам, що ми тут є не лише в часі виборів, але живемо серед них великою громадою, плекаємо, дорожимо своєю культурою і даємо свій вклад до духових надбань цієї країни, а в цей спосіб — наукою про нас і від нас та показами нашої національної культури — промощуємо шлях до кращої долі українського народу.

З наведених мотивів поширений Комітет Фонду Комітету Українознавства, який робить усе можливе для успіху цієї імпрези, закликає громадянство міста та околиць до масової участи.

ФОТОГРАФІЧНА ВИСТАВКА

Заходами Української Студентської Громади в Ню Йорку, відбудеться тут вже друга річна фотографічна виставка. Виставка буде відкрита від 2-го до 11 квітня, в приміщенні Літературно - Мистецького Клюбу, 149 Друга Евню. У виставці беруть участь професійні фотографи й аматори. Відвідувати виставку можна в п'ятниці від 6-ої до 9 год., суботи і неділі від 1-ої до 9 год.

ЗВЕРНЕННЯ КРАЙОВОЇ УПРАВИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКЦЕРКВИ

До всіх Вшановних учасників Всенародної Маніфестації у Філядельфії.

Найновіші події довкола помісности Української Католицької Церкви, обмежування і заперечування її помісних прав, приневолюють нас започаткувати нові скоординовані акції для збереження того в нашій Церкві, що ще можна врятувати. Нашою участю у Всенародній Маніфестації 4-го квітня ц. р. у Філядельфії ми бажаємо не тільки вказати на велику загрозу ліквідації нашої Церкви чужими і своїми, подібно як це мало місце в Галичині в рр 1944-45, але теж бажаємо задокументувати для історії, що не всі ми, миряни, повелися пасивно в цьому так критичному часі.

Нашою участю у Всенародній Маніфестації розбудімо сумління тих духовних і мирян, що по сьогодні є байдужими в цьому критичному моменті. Хоча ми свідомі посиленої проти-маніфестаційної пропаганди, ми маємо велике довір'я до української людини і тому апелюємо до її сумління, бо віримо, що вона не відмовить своєї участи у сповненні свого громадського обов'язку та залишиться вірною Українській Католицькій Церкві.

Усіх учасників Маніфестації прохаємо зберігати найбільший порядок і спокій. Перестерігаємо перед можливими провокаціями, що різними способами можуть намагатися підірвати повагу і значення нашої Маніфестації і в цей спосіб обезславити наші дотеперішні змагання за права, помісність і патріярхат Української Католицької Церкви. Прохаємо точно виконувати вказівки і доручення впорядчиків, які керуватимуть всією програмою цієї Всенародної Маніфестації!

За Крайову Управу
Товариства за
Патріярхальний устрій УКЦ
Д-р Зиновій Гіль — голова
Д-р Романа Навроцька — секретар

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими,
що 30-го березня 1971 року по короткій та тяжкій недузі на 80-му році життя, помер в Ню Йорку

бл. п.
МИХАЙЛО ПРОКОПІВ

Покійний народився в с. Городиславичах, Бібрецького повіту в Україні.

Полишив в смутку і жалю братів: ОЛЕКСУ з дружиною СОФІЄЮ і дітьми в Ню Йорку; брата КИРИЛА з родиною в Канаді та брата ДМИТРА з родиною в Україні, як також численну дальшу родину та односельчан з Городиславич.

ПАНАХИДА по Покійному відбудеться в п'ятницю, 2-го квітня 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 E. 7th St., New York, N.Y.

ПОХОРОНИ відбудуться в суботу, 3-го квітня 1971 року о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а звідти до Баунд Бруку, Н. Дж., де Тлінні Останки Покійного спочинуть на Українському Православному Цвинтарі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УКРАЇНСЬКЕ ДОПОМОГОВЕ ТОВАРИСТВО „ДНІСТЕР" 361 ВІДДІЛ УНСОЮЗУ в НЮ ЙОРКУ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і всією Українською Громадою Клівленду й околиці, що у вівторок, 30-го березня 1971 року, після довгої недуги, упокоївся в Бозі, на 70-му році життя, наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ І ДІДО

бл. п.
ІВАН ТАРНАВСЬКИЙ

син покійних о. Филимона і Йоанни Тарнавських

ПОХОРОН — в п'ятницю, 2-го квітня 1971 р. з похоронного заведення Михайла Колодія, 3136 W. 14th St. в Клівленді, Огайо до Української Греко-Католицької Церкви св. Андрея в Пармі, а опісля на Український Католицький Цвинтар св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

В глибокому смутку:
дружина — ГЕЛЕНА з дому ДАНЧО
доньки: МАРІЯННА ВІЛЛОВОК з мужем і дітьми
ІРИНА
сини: ДЖ. ФИЛИМОН з дружиною і дітьми
ПАВЛО
ЛІ Г.
сім внуків
брат — д-р ОЛЕКСА з Елджін, Ілл.
сестра — ІРИНА ТАРНАВСЬКА

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. проф. Володимира Цісика
на добродійні цілі зложили:

Петро ФЕДАК	$200.00
д-р Михайло і Ірина ЦЕГЕЛЬСЬКІ	100.00
інж. Андрій і Нуся ЧАПЕЛЬСЬКІ	100.00
дир. Володимир і Христина БАРАНЕЦЬКІ	50.00
д-р Ростислав і Наша СОЧИНСЬКІ	50.00
д-р Володимир і Ліда МАРТИНЦІ	50.00
д-р Олександер і Ірина СУШКОВІ	50.00
д-р Володимир і Тамара ГОРДИНСЬКІ	50.00
Юрій і Марія СТЕЦІ	50.00
Богдан і Галя РУБИНОВИЧ	30.00
Василь і Квітка СТЕЦЮКИ	25.00
Борис і Ліля ЛЕВИЦЬКІ	25.00

ЛЕМКІВСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗСА І КАНАДИ СТВОРИЛИ СВІТОВУ ФЕДЕРАЦІЮ „ЛЕМКОВИНА"

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ціональними властями та установами в справах, що заторкують їх життя і розвиток;

г) сприяння праці лемків для розбудови культурних, соціяльних і економічних надбань держав, в яких вони є громадянами.

Віримо в Вас, дорогі земляки, і надіємося на Вашу всесторонню допомогу і підтримку.

За Ініціятивний Комітет:
Проф. д-р Іван Гвозда
Ред. Стефан М. Кичура
Юліян Котляр
Теодор Докля."

Оопублікуючи по дане вище повідомлення про створення Світової Федерації „Лемковина", „Карпатська Русь" в цьому ж числі зараз після повідомлення надрукувала заклик, що його подаємо оригінальним правописом цієї ж газети:

„Дорогы Братья и Сестры Лемкы!

Повисшый документ, який єст подписаный 4-ма людьми, приносит Вам, дорогы братья и сестры лемкы, велику и дорогу новость! Новость приносиме Вам о том, што в Америкі (США) был положеный фундамент организации всіх лемков на світі, под названием: „Світова Федерация „ЛЕМКОВИНА".

Тота организация буде принимати лем охотников, индивидуальных людей, всіх лемков с цілого світа, всі народны организации, всі церкви и братства, всі клубы и другы организации, якы придут в члены той Світовой Федерации „Лемковина". Такы организации, як Лемко-Союз и Организация Обороны Лемковины будуть витаны, як сй народны герои, но лем як охотникы. Нияка организация не мусит до той новоосновaнной организации належати, єсли того она не хоче або єся єй дашто не любит. Пізнійше, коли буде в организации надост членов, то буде объявленый съізд той новоствореной организации, где будет выбрана Світова Рада Лемків, котра поставит собі за ціль того, што высше в документі єст подано, як тоже першыми єй кроками буде, то борьба за людскы права лемків и их поворот на родну землю Лемковину.

Просиме всіх лемків, доля котрых розогнала по цілому світу, приняти тоту новость, як дарь от Бога и звернутися в своих мыслях и молитвах за помочом к Всевышньому Богу, штобы Он даровал лемкам милость свою и помог им организувати народне житья на землі родной Лемковины.

Всі продробности будут подаватися в нашой газеті „Карпатская Русь" и в газеті „Лемковскых Вістей". Будеме плекати надію, што и всі другы русскы, карпаторусскы, украинскы газеты поспішат нам на помочь и будут поміщати заявления и бъявления нашой новоснованной организации — Світова Федерация „Лемковина".

Пришол великий и окончательный час, штобы лемко дал знати світу о том, што он жие. Наша Лемковина знищена, наш народ розбитый по цілому світу! Так до діла, братья мили! До объєдинения всіх сил поневоленных лемков, за ратунок родины нашой — нашой Лемковины!

Нас всі забыли !Нас всі покривдили! О нас никто не хоче знати! Дайме-же світу знати, што мы жиєме, што буде жити и наш многострадальный народ и буде проквитати, як проквитають и всі другы народы світа!

Так тепер будеме видіти скілько лемків, сынів-патриотів найдеся охотниками, котры станут членами первых рядів — Світовой Федерации „Лемковина"!"

Вже вийшло квітневе число „Веселки"

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Після деякого часового відставання, журнал УНСоюзу для дітей „Веселка", що виходить у співпраці з ОПЛДМ ім. Л. Глібова, цілком вчасно вийшов з друку: квітневе число вже надруковане й розсилається передплатникам та до крамниць. Оформлене в зелено-червоних радісних барвах, з малюнком „Великодня писанка" Галини Мазепи це число містить найбільше матеріялів, присвячених Великодню: вірші Я. Божемської, М. Петрова, Р. Завадовича „Ісусова Сльоза" присвячені цій тематиці. В опрацюванні Р. Завадовича надрукована довга казка „Пан Сльота і панна Сонечко", оповідання про дитячі роки Лесі Українки дала Леся Храплива. В квітневому числі „Веселки" є твори на продовження — Р. Завадовича „Гоца Драла" та його ж „Богдан — січовий стрілець". З Ляльковим Театром у Філядельфії знайомить дітей замітка із світлиною. Число оформили мистці: О. Судомора, Е. Козак, М. Михалевич. З. Онишкевич, П. Холодний мол. та П. Андрусів. Через сезонові матеріяли відкладено до наступного числа „Веселки" драму п'єси Олександра Олеся на продовження „Микита Кожум'яка".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 3-го КВІТНЯ 1971 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Квартальні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького — 158 Відд. о год. 7-ій веч. в залі УНДому, 216-218 Гренд Стріт. Управа просить вирівняти вкладки і розмети за померших членів до 25 кожного місяця. — П. Польний, предс., М. Кіт. рек. секр.

НЕДІЛЯ, 4-го КВІТНЯ 1971 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. о год. 11:30 рано в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. В травні — збори в неділю, 9-го, там же. — І. Фур, предс., Т. Шмагала, секр.

КАМБЕЛ, Огайо. Місячні збори Т-ва Сокіл — 218 Відд. в Народнім Домі, 165 Гордон Аве. Проситься членство прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Н. Темник, секр.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39 Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. Збирання чл. вкладок: 3 квітня, від год. 7-10 веч.; 4-го квітня, від год. 12-3 по пол. Проситься чл. прибути на збори. — Управа.

Союз Українок Америки готується до Конвенції

(Закінчення з 1-ої стор.)

цю СУА. Цього досягнемо звітом голови Стефанії Пушкар, працею десяти комісій та панелями. Тих останніх буде два — на теми організаційні і виховні. Окрім того передбачена окрема Сесія Молодечих Відділів, де молоде членство СУА обговорить свою проблематику. Програмова доповідь п. н. „Оборона української культури в роковини Лесі Українки" накреслить поставу нашого членства до цих життєвих питань.

У програмі Конвенції передбачені також культурні і товариські розваги. Виставка Жіночої Творчости, що її влаштовує кожна Конвенція СУА, тут буде більш спеціфікована. Виставка книжок жіночого пера 1968 - 1971 рр. включить також творчі Лесі Українки з огляду на ювілейний рік поетеси. Образотворча виставка наших мисткинь, представить учасницям творчість Галини Мазепи, лавреатки Конкурсу на ікону св. Ольги. В окремій залі буде виставка мисткинь Округи Нюарку. Виставка нар. мистецтва подасть вислід Першого Конкурсу Писанок і Першого Конкурсу Кераміки, що проходили заходами СУА в Укр. Інституті Америки.

Цілком новою точкою програми цієї Конвенції є — запланована забава з танцями, що відбудеться 22 травня після бенкету. Це вперше Союз Українок Америки впроваджує таку імпрезу з огляду на своє молоде членство. Найкращий доказ, що його щораз більше прибуває.

Підготовою Конвенції зайнявся Конвенційний Комітет, створений Окружною Радою СУА в Нюарку. Його очолює п-і Ірина Кіндрачук, голова Окр. Ради. Її співробітниці у Комітеті поділились завданнями й охоче розробляють їх. Однією з відповідальних ділянок є — Конвенційна Книжка. Її опрацьовує Ред. Колегія під проводом п-і Лідії Гладкої. Цей збірник стане переглядом праці організації за останні три роки.

Отже як бачимо, XVI Конвенція СУА обіцює багато атракційного. Головне, що проходитиме в зовсім іншій атмосфері як це було до тепер у великих готелях. А це напевне відповідатиме делегаткам, як і численним гостям, що прибудуть.

Л. Б.

У 50-РІЧЧЯ УАПЦ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сім їм хочемо побажати успіху в здійсненні їхніх плянів.

Ювілейний Комітет УПЦ в ЗСА підготовляє Ювілейний збірник, в якому будуть насвітлені події відродження УАПЦеркви в 1921 році, як також життєписи Творців їх. Завершенням Ювілейних Святкувань, буде бенкет, що відбудеться 16-го жовтня ц. р. в Філядельфії з нагоди цьогорічного Ювілейного Собору УПЦ в ЗСА й 50-літнього ювілею Архипастирського служіння Блаженнішого Митрополита Іоана.

Сподіваємося, що 50-ліття Відродження УАПЦеркви буде в цім році всенародним святом, в якому візьмуть участь не тільки православні українці, але й українці інших віровизнань, бо 1921 рік є роком відродження української душі.

Свящ. Петро Мелех, Член Ювілейного Комітету УПЦ в ЗСА

В Нюарку відбулася перша зустріч...

(Закінчення з 1-ої стор.)

ня того пляну вибрано підготовчий комітет, до якого запрошено, на почесного голову председника УНС, мешканця стейту Ню Джерзі п. Йосифа Лисогора. На дійсного голову святочного комітету вибрано інж. Омеляна Граба — голову округи Перт - Амбой а заступниками вибрано Юліяна Баранюка — голову округи Нюарк, інж. Мирона Сірого — голову округи Ню Джерзі й Івана Хомка — голову округи Пасейк.

Секретарем комітету вибрано паню Стефанію Стеців, касиром Лева Мазурця з помічниками в особах Івана Блиха, Михайла Жука й Івана Бабина. На референтів в пресі і зовнішніх зв'язків вибрано Андрія Кейбіду і Йосифа Воробця. Дуже важливий пост організаційного референта залишено до наступних нарад для вибору. Збори покликали вільних членів комітету, які були присутні на нарадах: пані Люціна Олесницька, Михайло Отрок, Петро Головачук, Володимир Роговський і Мирослав Демчук. Зібрані схвалили відбути наступні наради представників Округ на протязі 3 тижнів і тоді поширити комітет членами зі всіх округ. Рівнож ухвалено, що саме свято повинно відбутись ранньою весною, а якщо будуть перешкоди, то тоді відбудеться в осінніх місяцях по-змозі на Українському селі в Бавнд Бруку. До участи будуть запрошені не лише українці стейту Ню Джерзі, але вся українська громада з усіх сусідніх стейтів. Будуть запрошені також представники міських управ та стейту включно з губернатором.

ТАРЗАН, Ч. 6535. Привозять Ваву до оселі лікуючих мужів

Швидкий перелет від атакуючих списами батузів перевозить Тарзана до оселі лікуючих мужів і заприязненого вождя Меду.

Цей арогантний Мамбо, син вождя батузів Вави! Він провадив проти нас списоносців батузів, коли я пробував улаштувати мирову конференцію між його батьком і вождем бонгів Вамбі!

Га! Чую, що погані дні настали для вождя батузів Вави! Я, Тарзане, іноколи щасливий, що не маю сина... який міг би знеславити моє ім'я!